

Maraşlı'ya yanıt: Suriye'de bir yeşil kuşak oluşturmak

Garbis ALTINOĞLU

22 Ocak 2018

Recep Maraşlı kardeşim, 19 Ocak tarih ve TC, SURİYE'DE KENDİNE BAĞLI YEŞİL KUŞAK OLUŞTURMA PEŞİNDE başlıklı değerlendirmesinde Tayyip Erdoğan'ın son haftalarda yüksek sesle ve çirkin bir üslupla yaptığı Afrin'e yönelik operasyon tehditlerine değinmişti. O, bazılarının bunun bir blöf olduğu yolundaki yorumlarına katılmadığını belirttikten sonra Türkiye'nin Kuzey Suriye'de kendi denetimi altında bir Yeşil Kuşak oluşturmayı hedeflediğini ileri sürmüştü. Maraşlı, Hatay'ın ve Kuzey Kıbrıs'ın Türkiye'ye ilhakı gibi bazı tarihsel örneklerle de göndermede bulunduğu değerlendirmesinde şöyle demişti:

Bazı siyasi yorumcular TC'nin ABD'nin ve ya Rusya'nın oluru olmadan Afrin'e giremeyeceği, bunun blöf olduğu yolunda yorumlar yapıyorlar.

Ben buna katılmıyorum. Türkiye kendi açısından risklerini hesaplamış ve hazırlıklarını yapmışsa, ABD'nin oluruna ve Rusya'nın onayına bakmaksızın Afrin'e girebilir, bölgeyi işgal edebilir

Olmaz, diyenlere hemen Kıbrıs örneğini hatırlatmak isterim.

TC Kıbrıs'ı işgal ettiği zaman komşusu NATO ülkesi Yunanistan'a rağmen yaptı bunu. Askeri ittifak halinde olduğu bir ülkenin himayesindeki bir devlete saldırdı.

Yıllarca ABD'nin silah ambargosuna maruz kaldı. BM Güvenlik Konseyi defalarca Türkiye aleyhine kararlar aldı. Fakat hiç kimse askeri güçle gidip TC'yi Kıbrıs'tan koalamayı göze almadığı için TC, 40 yıldır işgalinin üzerine oturmuş keyfini çıkartıyor

Aynı şeylerin TC'nin Suriye'de asker bulundurduğu yerler için yapmayacağını

garantisi yoktur.

Önce ayağıma yer edeyim!, sonra genişletirim, zamana uydururum' politikasıyla hep kazançlı çıkmıştır.

Kuzey Kıbrıs' nasıl oldu Hatay'ın ilhaki nasıl oldu?

Şu anda mevcut Suriye Haritasına baktığımızda, IŞID'dan sonra Cihadistlerin de gerilediği Suriye'de Rejim güçleri ile Kuzey'de SDF güçlerinin hakim olduğu görülüyor. TC ise şu anda kendi besleyip desteklediği türlü cihatçı grupların elindeki İdlib ile, bizzat işgal ettiği Cerablus-Azez-Elbab arasında kalan Afrin'i yutarsa, kendi kontrolü altında birbiriyle bağlantılı bir YEŞİL KUŞAK oluşturmuş olacak.

Türkiye'de mülteci olan Suriyelilerin önemli kısmını burada ikame edebilir böylece demografi dizaynı yaparak baştan beri dayattığı Suriye'de Güvenli bölge' tezini hayata geçirmiş olur. Bu alanı bu biçimiyle de muşrulaştırmaya çalışır.

Bunun önündeki engel tabii ki Afrin'dir ve onu yutarsa isteğine kavuşmuş hem denetimindeki bölgeleri birleştirmiş, hem de cihadçılara nefes aldirmiş olur.

Bu aynı zamanda kendi YAYILMACILIĞININ DA tabanını oluşturur.

Türk gericilerinin yayılmacı emelleri, fırsatçılıkları, ikiyüzlülükleri vb. ve sadece Afrin'i değil, Rojava'nın tümünü yutma niyeti konusunda bir görüş ayrılığı yok. Ancak emperyalistlerin olduğu gibi -emperyal geçmişlerine ilişkin özlemlerini hep muhafaza etmiş olan- Türk gericilerinin de hırsları ve hevesleri İLE güçleri ve gerçek yaşamda yapabilecekleri arasında önemli bir boşluk ve mesafe olduğunu da unutmamak zorundayız. Bu bakımdan ben Afrin konusunda çıkarılan gürültünün ve bugün başlatılan saldırının (Zeytindalı hareketi), gerçek ve kapsamlı bir askeri operasyondan çok, sınırlı bir operasyon olduğunu, RTE'nin Türkiye içinde yıpranan imajını parlatmaya, bu yıl ya da 2019'da yapılacak hileli seçimlerde kazanma şansını arttırmaya ve OHAL adıyla pazarlanan İslami-faşist rejimi sağlamlaştırmaya ve kalıcılaştırmaya dönük bir hamle niteliği taşıdığını düşünüyorum.

Aralarındaki görüş ve taktik farklılıklarına rağmen Suriye ve Rusya olsun, ABD olsun, kendi çıkarları gereği Türkiye'nin Kuzey Suriye'nin bir bölümünü zorla ilhak etme girişimini hoş karşılayamazlar. Her şeyden önce Suriye'nin, İdlib kentini cihatçı ortaklarıyla birlikte elinde tutmakta bulunan ve onbinlerce teröristin bu ülkede yarattığı yıkımın baş sorumlularından biri olan Türkiye'nin, kendi topraklarının bir bölümünün daha RTE kliğinin ve onun ortaklarının denetimine geçmesini kabul etmeyeceği açık olmalı.

Aynı husus, görece zayıf bir emperyalist devlet olması ve ABD ve ortaklarının stratejik saldırı ve kuşatmasının hedefi konumunda olması nedeniyle

Rusya'nın dış politikası için de geçerli. Moskova'nın tam da bu nedenle, doğrudan ve dolaylı bağlaşıklarının sayısını arttırma, karşı cephe içinde yer alan güçleri en azından tarafsızlaştırma çizgisi izlediği ve bu çerçevede güvenilmez, kaypak ve fırsatçı tutumlarına rağmen Türkiye'yle ilişkilerini bozmamaya özen gösterdiği biliniyor. Ancak İdlib'de ağır silahlarla donatılmış onbinlerce yabancı teröristin varlığının, kendi ulusal güvenliği için ciddi bir tehdit oluşturduğunu bilen Rusya'nın, Afrin'in de benzer bir terörist yuvası haline gelmesine ve Türkiye destekli cihatçı terör örgütlerinin denetimi altındaki bölgenin daha da büyümesine destek vermesini beklemek mantıklı değil. Zaten Rusya gerek Suriye hükümetiyle ve gerekse PYD ile ilişkilerini bozma pahasına Türkiye'nin açık ve çıplak saldırganlığı karşısında böylesi bir kayıtsızlık tutum takınamaz.

Kuzey ve hatta Doğu Suriye'de bir Kürt devletine yatırım yaptığı bilinen ABD'ye gelince Aralarındaki bir dizi önemli anlaşmazlığa rağmen ABD'nin, -en azından bir süre için ve Afrin'le sınırlı olması, yani Rojava'nın tümünü hedef almaması kaydıyla- Türkiye'nin böylesi bir askeri operasyonuna yeşil ışık yakmış olması pekala olanaklı. Bu İslami terör örgütleri aracılığıyla Kuzey Suriye'de tutunmaya çalışan Türkiye ile -sözümüne savaştığı- aynı terör örgütleri aracılığıyla Rusya'yı zorlamayı ve yıpratmayı hedefleyen ABD arasında önemli ortak noktalar da bulunuyor. Dolayısıyla Erdoğan'ın, ABD'nin PYD ve YPG'ye sunduğu askeri ve siyasal destekten rahatsız gözükmesi ve bundan yüksek sesle yakınması, -demagogik yanının ötesinde- çok büyük bir önem taşıyor.

Öte yandan Maraşlı'nın anlatımıyla TC'nin Suriye'de asker bulundurduğu yerleri ilhak etmeye girişmeyeceğininve aptalca bir maceraya girişmeyeceğiningarantisi yoktur elbet. Suriye'de başından bu yana irrasyonel bir politika izlemekte olan RTE kliği bu konuda, -yer yer öncellerinin de yapmış olduğu gibi- böyle bir politika izlemeyi ve bir kez daha bindiği dalı kesmeyi sürdürebilir. Peki, ciddi bir nitelik taşıdığı takdirde aylar sürebilecek böylesi bir askeri maceranın sonuçları ne olur? Bunun sonuçları Kürt-Türk gerginliği başta gelmek üzere Türkiye içindeki gerilimlerin artması, ek askeri harcamaların da etkisiyle var olan ekonomik gerileme ve durgunluğu tam bir ekonomik krize dönüşmesi, başlattığı saldırı çok sayıda sivilin ölümüne yol açabilecek olan Türkiye'nin Ortadoğu'da ve uluslararası alanda daha da fazla izole edilmesi ve önünde sonunda Türk gericiliğinin ellerini Kuzey Suriye'den çekmek zorunda kalması olur. Bu bakımdan ABD'nin, sahadaki gerçek durumu, yani Kürt halkının kazanımlarını kabullenmek istemeyen RTE kliğini, böyle bir maceraya girmesi için perde arkasından teşvik ettiğini ve Türkiye'nin

pejmürde ve demoralize konumdaki ordusuyla, güçlü savunma olanakları ve mevzilerine sahip olan Afrin'e girmeye kalkıp rezil olmasından hiç de rahatsız olmayacağını düşünebiliriz.

Gelelim Maraşlı'nın verdiği tarihsel örneklerle Türkiye -adı daha sonra Hatay olan ve- Fransa'nın mandası altında bulunan Sancak'ı, Britanya ve Fransa ile Nazi Almanyası arasındaki gerilimlerin arttığı koşullarda ilhak edebilmişti. 1930'ların sonlarına gelindiğinde Almanya ile hızla artan ekonomik ilişkilerine rağmen Türkiye, Britanya-Fransa eksenine, yani statükocu emperyalist devletlere yakın duruyordu. Türkiye 8 Temmuz 1937'de, Afganistan, Irak ve İran'la birlikte, Britanya'nın Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için kurulan Sadabad Pakti'nda yer alacaktı. Faşist İtalya'nın 7 Nisan 1939'da Arnavutluk'a saldırısı ve Mussolini'nin Türkiye'nin güneybatı illerine ilişkin yayılmacı emelleri hakkında yaptığı açıklamalar da Türk gericilerinin faşist bloka mesafeli durmasında rol oynuyordu. Bu ortamda Türkiye ile Britanya 12 Mayıs 1939'da, savaş hlinde iki ülkenin karşılıklı yardımlaşmasını öngören bir anlaşma imzaladılar. Bunun üzerine Türkiye ile Fransa arasında da 23 Haziran 1939'da benzer bir anlaşma imzalandı. Bu anlaşmalara ek olarak 19 Ekim 1939'da Türkiye, Britanya ve Fransa arasında bir de Karşılıklı Yardım Anlaşması imzalandı. Hatay sorunu işte bu koşullarda Ankara'nın isteği doğrultusunda çözüme kavuşturuldu. Ancak, 1920'lere ve 1930'ların ilk yarısına kıyasla daha mesafeli olmakla birlikte Sovyetler Birliği'yle ilişkilerini sürdürmeye de özen gösteren Türkiye, İkinci Dünya Savaşı'nın patlak vermesinden sonra hızla anti-Sovyet bir rotaya savrulmakla kalmadı o, statükocu emperyalist devletlere de sırtını dönmeye başladı. Türkiye 1 Eylül 1939'da İkinci Dünya Savaşı'nın resmen başlamasından ve özellikle 1940'ta Almanya'nın Fransa'ya saldırmasından sonra Londra ile Paris'in 19 Ekim 1939 tarihli anlaşma uyarınca savaşa girme ya da hiç olmazsa Almanya ile ilişkilerini kesme çağrılarına kulak asmadı.

Suriye'de bugün var olan durum 1930'ların son yıllarında, Türkiye'ye önemli bir manevra alanı sağlayan uluslararası duruma benzemiyor. Hatay'ın Türkiye tarafından ilhak edildiği dönemde, emperyalistler arası ve bölgesel ilişkilerin Türkiye'nin siyasal istikrarını tehdit eden öğeler içerdiği söylenemez.

Koşulların çok farklı olduğu ve bir dizi yetkilinin ülkenin birbeka sorunuyla karşı karşıya olduğunu söylediği bugün ise, Suriye'de ve bir ölçüde de Irak'ta yaşanan çatışmalara gırtlığına kadar gömülmüş, bu ülkelerde girişeceği yeni maceralardan etkilenmeye son derece açık bir Türkiye var. Bu Türkiye, hem kendi sınırları içinde ve hem de sınırlarının ötesinde milyonlarca örgütlü Kürtle karşı karşıya olmakla kalmıyor o topraklarında milyonlarca Suriyeli

mültecinin yanısıra, bir dizi İslami terör örgütünün karargahlarının ve silahlı hücrelerini barındırıyor. Bunlara İdlid'de sıkışmış olan ve büyük çoğunluğu Türkiye'ye girecek olan ağır silahlı teröristleri eklemek gerekiyor.

Bülent Ecevit'in başbakan ve Necmettin Erbakan'ın başbakan yardımcısı olduğu CHP-MSP hükümeti döneminde Türk ordusunun 20 Temmuz 1974'te Kıbrıs'ı işgal etmesine gelince Genellikle sanılanın tersine -Barış hareketi adı verilen- bu operasyon, sadece Türk burjuva devletinin kendi bağımsız kararı ve inisiyatifiyle gerçekleştirdiği bir operasyon değildi ve esas itibariyle ABD-Britanya ve İsrail ekseninin planlarına uyuyordu. Bu nedenledir ki, 1964'te Türkiye'nin Kıbrıs'a müdahalesini engelleyen ABD, 1974'te göstermelik bir kınamayla yetinmişti. Zafer Arapkirli yıllar önce Milliyet gazetesinde yayınlanan bir haberinde şöyle demişti:

İngiliz gazeteciler B. O'Malley ve I. Craig tarafından yazılan Kıbrıs Komplosu adlı kitapta yer alan iddialar arasında, 1964'de ünlü Johnson mektubu' ile durdurulan Türkiye'nin harekt girişiminin, 1974'de başarılı olmasının ardında, ABD yönetiminin bilinçli olarak işi ağırdan aldığı' ve Türkiye'ye belirli bir noktaya kadar ilerleyebilirsiniz mesajı verdiği' de yer alıyor. Kitapta, ABD ve İngiltere'nin, 1960'lardan beri Kıbrıs adasının kontrollü olarak bölünmesi konusunda gizli planlar yaptıkları, ABD'nin kendi üsleri ve dinleme faaliyetlerini sağlama almak için İngiltere'nin çekilme ihtimaline karşı her zaman Türkiye'nin bir miktar toprağı kontrol etmesinden yana tavır aldığı' belirtiliyor. (ABD bölünmüş Kıbrıs istiyordu, 15 Temmuz 1999)

Maraşlı Türk gericilerinin demografi dizaynı yapma becerisi ve deneyimine işaret etmekte ilke düzeyinde haklıdır. Ancak bu, Türkiye'nin, günümüz Suriyesi koşullarında benzer bir planı yaşama geçirebileceğı anlamına gelmez. Yani Maraşlı Türkiye'nin, bu Suriyeli mültecileri kullanmak suretiyle Kuzey Suriye'nin bir bölümünde kendisine bir kitle tabanı oluşturabileceğini ileri sürerken yanılmaktadır. Gerek Hatay'da ve gerekse Kıbrıs'ta, uzun süredir, hatta yüzyıllardır oralarda yaşamakta olan bir Türk azınlık bulunuyordu. Ve Türk devleti elverişli uluslararası bir konjonktürde bu Türk azınlıkları, dayanabileceğı gerçek bir kitle tabanı olarak kullanabilirdi ve bir ölçüde kullanmayı başardı da.

Peki neden bu plan bugün Kuzey Suriye'de uygulanamaz? Şundan: Her şeyden önce bu bölgede var olan ve ancak bir bölümü Türk burjuva devletinin yayılmacı eylemlerine destek veren Türkmen azınlığın niceliksel boyutu nedeniyle böylesi bir kitle tabanı olarak kullanılamayacağı ortada. Peki, Suriye'deki çatışmalardan kaçarak Türkiye'ye sığınan ve gene küçük bir bölümü Suriye halkı ve devletine karşı terör eylemlerine katılan mülteciler,

Türk burjuva devletinin dayanabileceği bir kitle tabanı haline getirilebilirler mi? Büyük çoğunluğu Arap olan bu mülteciler Maraşlı'nın söylediği gibi kitlesel bir göçe tabi tutulabilir ve Türk ordusunun ele geçirmesi halinde Afrin'e vb. yerleştirilebilirler elbet. Ama, büyük bir bölümü çatışmalardan kaçarak Türkiye'ye geldiklerinde R. Tayyip Erdoğan'a ve Türkiye'ye minnet duygularını açıklamış olan, ama Türkiye'de ikinci sınıf insan konumunda bulunan bu insanların, üstelik koyu Sünni bir renge bürünmüş olan Türk burjuva devleti için kalıcı bir kitle tabanı oluşturabilmesi olanaksızdır. Bu vargımı şöyle bir hipotetik saptamanın yardımıyla, hem daha anlaşılır hale getirebilir ve hem de pekiştirebilirim. RTE kliğinin Suriye, Mısır vb. ülkelerde ve hatta tüm Ortadoğu ülkelerinde Müslüman Kardeşler çizgisinde iktidarlar kurulması için çaba harcadığını ve bunun, kendisinin yeni-Osmanlı hayallerinin gerçekleştirilmesine yardımcı olacağını düşündüğünü biliyoruz. Peki ama bu varsayım yanlış değil mi? Bölgenin her yerinde böylesi iktidarların kurulması halinde, bu Ortadoğu ülkelerinin, Osmanlı İmparatorluğu'nu diriltmeye çalışanyeni Türkiye'nin uyduları olacaklarını, olmayı kabul edeceklerini söyleyebilir miyiz? Ya da Ortadoğu'da bir Müslüman Kardeşler rejimleri kuşağının oluşumu Osmanlı İmparatorluğu'nun 21. yüzyıl koşullarında restorasyonu anlamına gelir miydi? Ya da bu Müslüman Kardeşler rejimlerinin birbirleriyle düşmanca ilişkiler içinde olmayacaklarını ve birbirleriyle savaşmayacaklarını söyleyebilir miyiz? Bu soruların hiçbirinin yanıtının evet olmadığını ve olmayacağını herhalde herkes görebilecektir. Dolayısıyla ben Maraşlı'nın bu savını ve analojisini doğru bulmuyorum. Eskilerin tanınmış deyişini tersine çevirerek söyleyecek olursak, teşbihte (=benzetmede) hata olabilir.

Author Details

Garbis ALTINOĞLU

maryamohannes@yahoo.fr

Bunu paylaş:Facebook'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Twitter üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Linkedln üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pinterest'te paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)WhatsApp'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Daha fazlaArkadaşınızla e-posta üzerinden paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Skype'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Telegram'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Reddit üzerinde paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Pocket'ta paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)Tumblr'da paylaşmak için tıklayın (Yeni pencerede açılır)

